

Susa Hämmerle • Kyrima Trapp

ČTEME SI
S RODIČI

Místo, které znám NEMOCNICE

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

NEMOCNICE

Susa Hämmerle, Kyrima Trapp

Original title: Heut gehen wir in den Krankenhaus

Copyright © 2001 by Annette Betz Verlag im Verlag Carl Ueberreuter, Wien-München

All Rights Reserved.

Czech edition © 2011, Grada Publishing

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

jako svou 4419. publikaci

První vydání, Praha 2011

ISBN: 978-80-247-3964-9 (tištěná verze)

ISBN: 978-80-247-7808-2 (elektronická verze ve formátu PDF) © Grada Publishing, a.s. 2012

Překlad: Jana Bílková

Redaktorka: Zdenka Svěráková

Sazba: Lucie Němcová

Počet stran: 24

Vytiskla tiskárna GRASPO CZ, a.s.

Pod Šternberkem 324, Zlín

Publikace z nakladatelství Grada Publishing, a.s. si můžete zakoupit u svého knihkupce

nebo objednat v Zákaznickém servisu nakladatelství Grada Publishing, a.s.,

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7, tel.: 234 264 511, fax: 234 264 400,

e-mail: obchod@grada.cz, www.grada.cz.

Na Slovensku objednávejte knihy na adrese: Zásielková služba Grada Slovakia, spol. s r. o.,

Moskovská 29, 811 08 Bratislava, Slovensko, tel.: 02/556 45 189, fax: 02/556 45 289,

e-mail: grada@grada.sk

Susa Hämmerle

Místo, které znám
NEMOCNICE

Ilustrace Kyrima Trapp

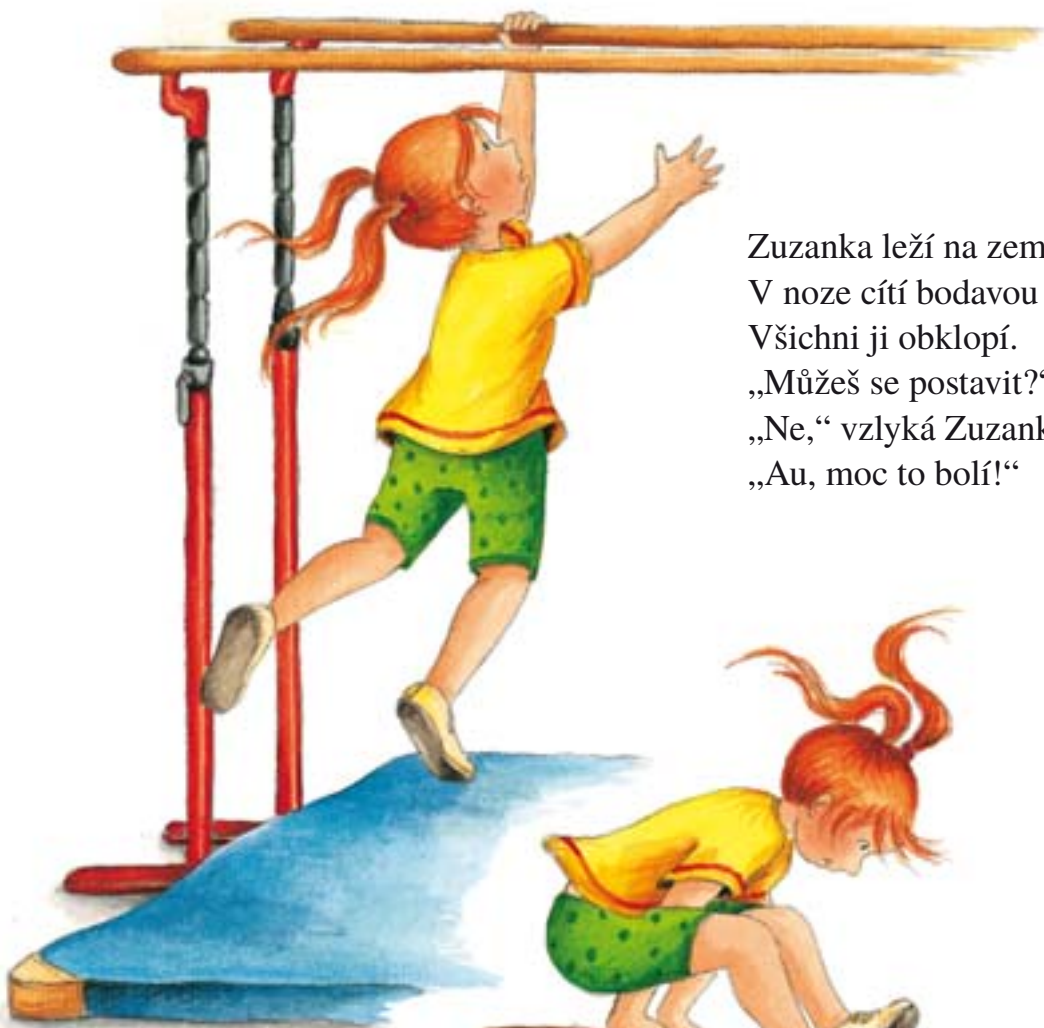

To je ale dnes den!
Nejdřív se Zuzance roztrhly oblíbené punčochové kalhoty. Potom Zuzanka málem přišla pozdě do školy.
A teď za ní v tělocvičně neustále běhá Filip!

„Jsi pomalá jako hlemýžď! Pomalá jako hlemýžď!“ křičí.
Zuzanka zrychlí. Udělá kotoul přes medicinbaly.
Skočí na trampolínu. Přeručuje po bradlech.
Rychle běží – ano, ke koze – nahoru a zase dolů ...
„Au!“ vykřikne Zuzanka. „Auuuuuu!“

Zuzanka leží na zemi.
V noze cítí bodavou bolest.
Všichni ji obklopí.
„Můžeš se postavit?“ ptá se paní učitelka.
„Ne,“ vzlyká Zuzanka.
„Au, moc to bolí!“

„Rychle běž k panu řediteli,“ říká paní učitelka Filipovi.

„Ať zavolá záchrannou službu a Zuzančinu maminku.“

Filip vyrazí jako raketa.

Paní učitelka Zuzanku opatrně položí na žíněnku. Kotník jí podloží dekou.

Kotník je modrý a silně nateklý. Všichni jsou jako zaražení, nikdo ani nemukne.

Konečně se otevřou dveře tělocvičny. Pan ředitel přivádí dva zdravotníky. Mají s sebou nosítka.
„Ahoj, Zuzanko!“ říká jeden. „Já jsem Jirka. Podívám se ti na nohu. Nemusíš se ničeho bát.“
Opatrně prohlíží nateklé místo.
„Zlomený kotník,“ říká. „Zuzanka musí do nemocnice.“
„Já chci k mamince,“ pláče Zuzanka.
„Bohužel není doma,“ říká pan ředitel.
„Ale tvůj tatínek přijde přímo do nemocnice.“
„Mám jet s tebou?“ ptá se paní učitelka.
Zuzanka přikývne a zavře oči.
Jenom kvůli Filipovým posměškům, myslí si.
Taková smůla!

V sanitce drží paní učitelka Zuzanku za ruku.
Sanitka ujíždí jako po kolejích.
„Škoda,“ mumlá si Zuzanka. „Tak ráda bych jela s houkačkou.
To by se můj mladší bratr Petřík divil, až mu to budu vyprávět!“
Noha už teď skoro vůbec nebolí.
Zdravotníci přiložili na nohu nafukovací dlahu.

Zuzanka se cítí jako zabalená ve vatě –
jenom kdyby neměla krk tak sevřený strachem ...

Sanitka přijíždí do nemocnice.

Tam už na Zuzanku čekají.

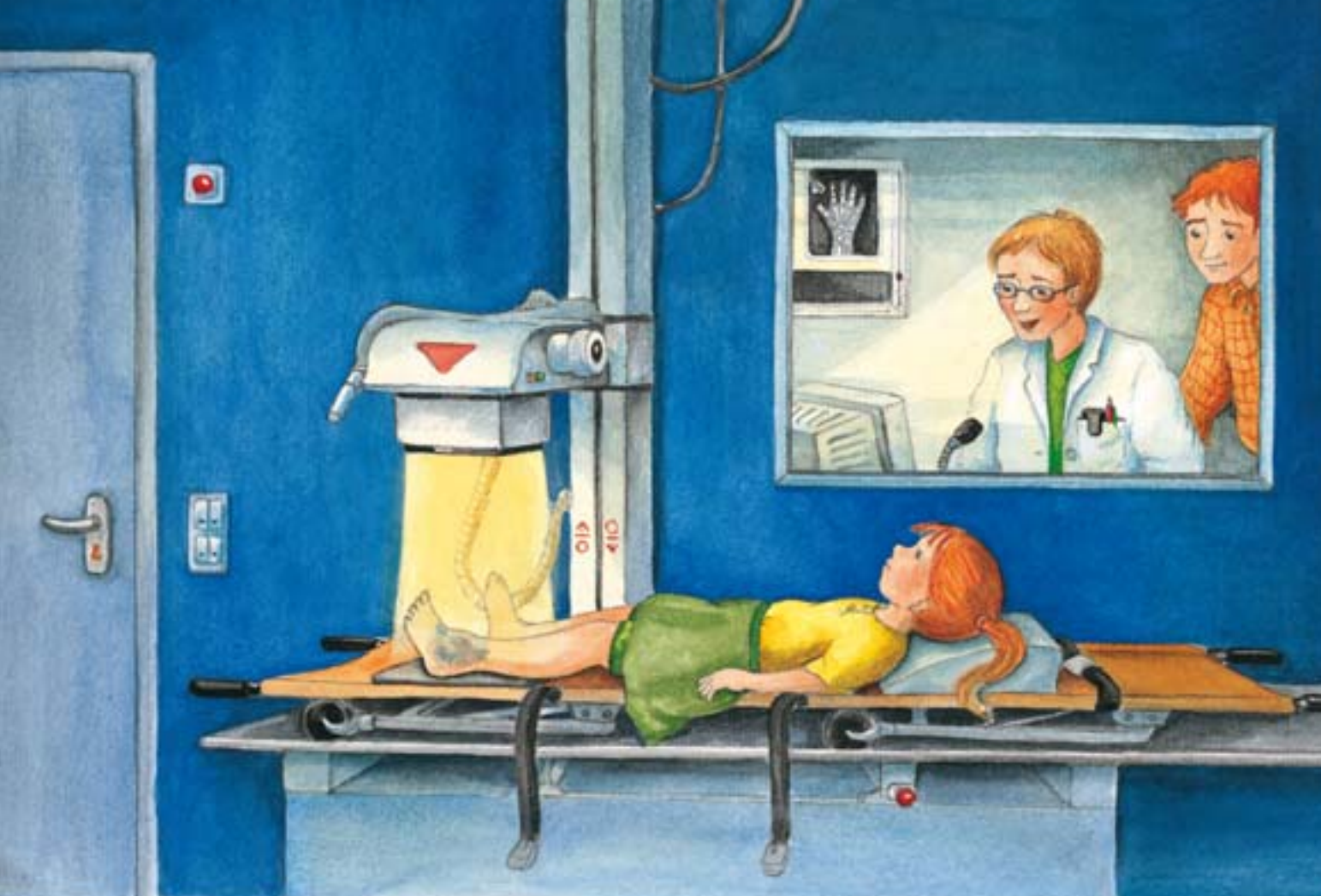
Lékař, který má službu, a – TATÍNEK!

Zuzance se po tvářích koulejí slzy.

„Zuzanko, holčičko moje,“ šeptá tatínek.

„Všechno bude v pořádku.“

Lékař vyšetřuje Zuzančin kotník. Pak udělá rentgenový snímek.
Jako ochranu před zářením Zuzanka dostane olověnou zástěru.
„Zlomenina je posunutá,“ říká lékař.
„Budeme to muset operovat.“
„Raději bych měla sádku!“ říká Zuzanka.
Lékař a tatínek se zasmějí.
„Žádný strach, Zuzanko, tu dostaneš taky.
Dokonce i s malým obrázkem!“

O chvíli později se Zuzanka veze na lůžku chodbami a výtahy.
V předloktí má kanylu s hadičkou. Pomocí ní kape Zuzance přímo do krve lék na uklidnění – a Zuzanka se opravdu cítí už mnohem klidnější!
Na operačním sále je příjemně teplo.
Na Zuzanku už čeká tým chirurgů. Všichni na sobě mají zelené oblečení.
Zuzance připomínají Marťany.
Ale na Marsu určitě není tak dokonale čisto jako tady a takové jasné světlo!
Zuzanka mžourá do obrovských lamp.
„To je operační lampa,“ říká mladý lékař a podává Zuzance ruku.
„Ahoj, Zuzanko! Já jsem anesteziolog. A umím čarovat!“

Zuzanka se musí smát. „A co umíš vyčarovat?“

„Kouzelné sny.“

Zuzanka se dívá do jeho modrých očí. Chce ji začarovat? Statečně vypije sladkou šťávu, která jí má ještě víc uklidnit. Dostane čípek proti bolesti a dokonce sama podá ruku na narkózu, tedy na ty kouzelné sny...

„Tatínku,“ šeptá. „Jsem tak unavená. Řekni prosím Petříkovi...“

„Zuzanko, Zuzanko! Probuď se!“

Hlas anesteziologa proniká do Zuzančina snu.

Zuzanka říká: „Ano, už se probouzím. Ale moje noha je tak těžká...“

„Není divu – s takovou sádroú!“ směje se tatínek.

A to už je Zuzanka úplně probuzená. Sádra! Takže operaci už má za sebou!

„Teď půjdeš na dětské oddělení!“ říká lékařka,

kteřá Zuzanku operovala. „Tam na tebe už někdo čeká.“

Na Zuzanku tam čeká maminka. Obejme svoji holčičku.
Pak spolu obdivují pěkný nemocniční pokoj a sádku.
Lékařka na ni nakreslila kašpárka – hotové umělecké dílo!
„Tatínek bude s tebou spát v pokoji,“ říká maminka. „Já musím zpátky za Petříkem.“
Zuzanka souhlasí. Chce se jí ještě spát.
„Řekni prosím Petříkovi, že s ním teď nějakou dobu nebudu moct hrát fotbal,“ šeptá.
A pak už zase usíná – a tatínek ji drží za ruku.

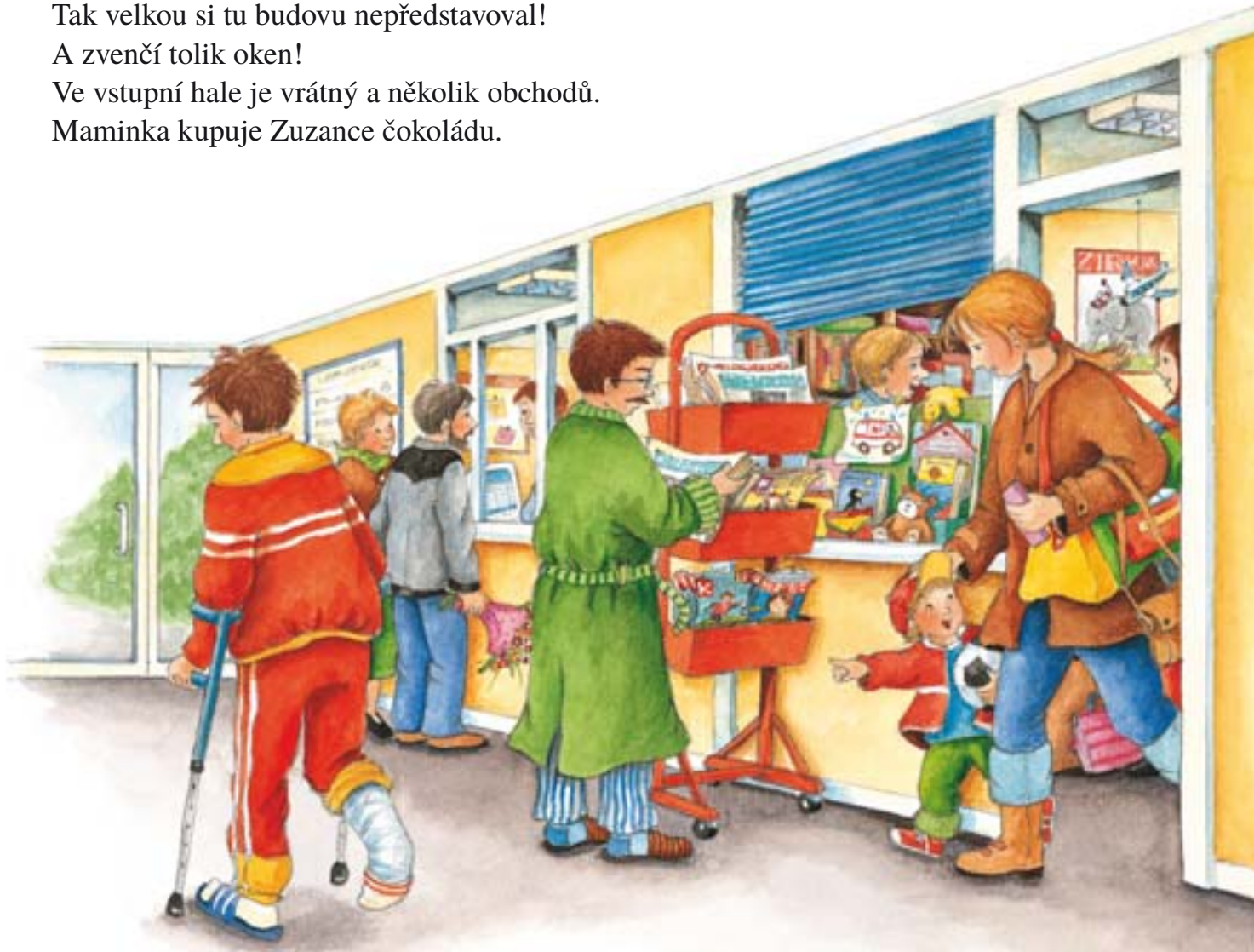

V nemocnici je to pěkné.
Zuzanka se tam má jako princezna.
Když něco potřebuje, zazvoní na zvonek.
Nebo jí to přinese tatínek.
Každý den chodí vizita.
To je pak pokoj plný lékařů.
Ptají se Zuzanky, jestli jí něco bolí.
„Ne,“ říká Zuzanka.
„Ale kdyby mě tak přišel někdo navštívit!“

+

Ani Petřík se nemůže dočkat, až půjde Zuzanku a tatínka navštívit do nemocnice!
Cesta do nemocnice, mu připadá příliš dlouhá.
Tak velkou si tu budovu nepředstavoval!
A zvenčí tolik oken!
Ve vstupní hale je vrátný a několik obchodů.
Maminka kupuje Zuzance čokoládu.

„Oni jsou v pyžamu,“ diví se Petřík. Maminka mu vysvětluje, že to jsou pacienti.
Ve výtahu může Petřík zmáčknout čtvrté tlačítko zdola.
Tam je dětské oddělení. Petřík se nadechne: Tady to tak zvláště voní!

Tam na té vysoké, bílé posteli leží Zuzanka.
Petřík se jí skoro bojí dotknout.

„Bolelo to?“ ptá se.

„Hrozně moc!“ přikyvuje Zuzanka.

„Nejdřív ten zlomený kotník.

Potom ta jízda sanitkou...“

„S majáčkem?“ ptá se Petřík.

„Samozřejmě. A s houkačkou!“

„Neklame tě trochu paměť?“

popichuje ji tatínek.

Zuzanka se začervená. A pak vypráví
Petříkovi, jak to bylo doopravdy –
až po „kouzelníka anesteziologa“...

Do pokoje vejde zdravotní sestra.

„Tady je večěře.

Se zákuskem podle vlastního výběru.“

„Výborně,“ směje se Zuzanka.

„Já bych si vybrala televizi a nemuset si čistit
zuby.

Něco takového bych doma nikdy nedostala!“

Všichni se smějí a pak se maminka a Petřík
rozloučí.

Dny v nemocnici ubíhají jako voda.
Za Zuzankou přichází hodně návštěv. I Filip.
Ten vozí Zuzanku na vozíčku po dětském oddělení.
V hracím koutku se Zuzanka seznamuje s ostatními dětmi:
Je tam David po operaci slepého střeva, Hana s astmatem,
Anežka po operaci mandlí.
A malý Jakub, který má nemocné srdce.
Jakub je tady už dlouho.
Od něj se dozví, že někdy sem přichází i klaun.
„Škoda,“ říká Zuzanka. „Klauna už asi neuvidím.
Zítra jedu domů.“

Další den přijdou maminka s Petříkem.
Petřík chce být u toho, když Zuzanka dostane sádku na chození.
Jde to velmi rychle – a Zuzanka už může poskakovat se sádkou!
Loučí se se všemi na dětském oddělení.
Každý jí na sádku něco namaluje.
David auto. Hana dinosaura.
Anežka panenku. Dětská sestra hlemýždě.
Největší radost má z Jakubova pozvání na další návštěvu klauna.
A z téměř kulatého fotbalového míče od brášky Petříka!

